

Η ΑΜΠΕΛΟΣ
ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ
ΚΟΝΙΑΚ
Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας
Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα και τιμητικά διακρίσεις 7 και τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35 και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμάνι δ' τάξεω Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν 9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9 ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και π.ληροκόπου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, τῆς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνουλεύματα (δῆθεν τῶν κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντιφιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΪ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἀρκεταὶ ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαίμου τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι τριγυριμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐναντιφιάλης και ἐφιστάτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνεστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθε προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Φιλόπονος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν. (ὁπὸ ΚΟΡΝ. ΠΡΕΒΕΖΙΟΥΤΟΥ) τὸ ἔκτον ἔτος τῆς ἑοσπορίδος. — Τὸ μανθῆλι, ποίημα (ὁπὸ ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ) — Ἡ νηρὴς τῶν μύλων. ὁμῆγ. ρουμανικὴν (Carmen Sylva) ὁπὸ Σ. ΣΑΡΙΒΑΕΒΑΝΗ. — Ἡ ἐρωτικὴ φίλη (ὁπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἡ ψυχὴ μου, ποίημα (ὁπὸ ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ). — CHATEAU DE BENE (ὁπὸ Ι. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ). — λέγα, ποίημα (ὁπὸ ΕΛΕΝΗΣ ΣΒΟΡΩΝΟΥ) οἰκιακὸν τρῆμα: Ἀφωγὴ τῶν τικῶν. (ὁπὸ ΑΓΑΠ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Πολλὰ και διάφορα τὸ στροσεκόπιον Ἡ ἀκαθαρσία τῶν νομισμῶν τῶν οἰκία ἡλιοτρόπιον! Ὁ ἀγγλικὸς τύπος. Ὁ Λαυφάν. Ἡ ἰσχυρία ἐν Ἀμερικῇ Ἡ μήτηρ τοῦ Μωπασσάν. Πνευματικὴ κίνησις. Ἑλληνικὸν θέατρον. Συναυλία θεατρον. Νευροπάστων. Εὐ-ράπελα.

Ἐκδόσιναι: Βιργινία Εὐαγγελίδου, Στ. Σπεράντσας.

Διευθύνται: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατὰ Κουρσοῦ γ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' απαράμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζικών ή των πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσομίας και οδουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΣΙΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων εις ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου υγρού.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' έκαστην και τό έν Νεοχωρίω του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τας 7—11 τουρκιστί), έν τῷ φαρμακείῳ του κ. Ανδρέα Μυριδου οδός Ουζούν Τσαρση-Μπασή, αρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

“Απαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οί νεοί και πρό πάντων και νεαί, περί πολλού ποιούνται τήν διαφύλαξιν τής φυσικής τρυφερότητος του σώματος αυτών φροντίζοντες δι' αυτήν όσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν ευεξίαν. Και αληθώς, αν και τό έχειν πρόσωπον ώραιον και σώμα τρυφερόν είναι δώρον τής φύσεως και τό προσπαθείν όμως διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τής ωραιότητος είναι αποτέλεσμα φιλοκαλίας και υγιεινή ανάγκη. Η μαλακή και τρυφερά έπιδερμίδ του προσώπου, εκτιθεμένη εις τὰ όριμέα φύξη, τας χιόνιας και τούς άνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογεράν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εις έτέρας επιδράσεις φυσικών φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ίόχρουν χρώμα και θίαν έρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αυτή ή κατάσταση εκτός τής δυσάρεστου επιδράσεως της επί της φυσικής χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αίτινες ένοχλοῦσι τόν άνθρωπον εις υπέρτατον βαθμόν. Αν και υπάρχουν πολλαί αλοιφαί, έλαια και όρυζοκόνοις διά τήν καταπολέμησιν των τούτων φλογώσεων, καθώς παραδέχονται οι δοκιμάσαντες αυτά, μερικῶν μὲν ή επίδρασις είναι προσωρινή, άλλα δε απέδειχθησαν άνθυγιεινά. Συνελόντι ειπεῖν μέχρι τής σήμερον δὲν υπήρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικόν ελεύθερον πάσης καυστικής επιδράσεως, εξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικήν πάθησιν του προσώπου. Ίδού λοιπόν τό «Δερμοφίλον», έργον περιφανές τής επιστήμης και τής φαρμακευτικής τέχνης και καρπός βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και εξετάσεως, είναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον άπάσας τας προρρηθείσας θεραπευτικάς ιδιότητάς. Τό απαράμιλλον τούτο φάρμακον εξαλείφει ολοτελώς και ριζικώς τὰ ρήγματα και τας ρυτίδας τας παραγομένας επί των θηλών των μαστών, τας ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τας φλογώσεις του προσώπου και τας κηλίδας τας παρατηρουμένας επί των διαφόρων έξωτερικών όργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν έπιδερμίδα και χρώμα ώραιον, διαφανές, έχον τήν φυσικήν λευκότητα τής ανθρώπινης σαρκός. Τό «Δερμοφίλον» κατέχει και ευωδιαν λίαν ευχάριστον και ως προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τής έπιδερμίδος, είναι κατάλληλον και διά διαρκή χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ εξανθήματα και τὰ τούτου είδους οιδήματα τής έπιδερμίδος αλειφεται διά σπόγγου ή διά τής παλάμης τής χειρός. Μετά τό ξυράφισμα του προσώπου, άντι τής χρήσεως των υδάτων τής «Κολωνίας», άτινα ουδέν άλλο εις παρά καθαρόν οινόπνευμόν μα, διαφόρους έπόψεις είναι προτιμότερα ή χρῆσις του «Δερμοφίλου», όπερ, εκτός τής άντισηπτικής αυτού ιδιότητος ουδεμίαν καυστικήν ιδιότητα έχει. Διά τήν εξαλείφιν των κηλίδων, και του μελαψού χρώματος του παραγομένου εξ ήλιακής επιδράσεως, άρκει τό «Δερμοφίλον» διά τουλπανίου ελαφρώς τριβόμενον επί του προσώπου. Όταν διαρκώς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» άρκει να υγραίνεται τό πρόσωπον δι' αυτού. Διά αναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καφέ εκ του «Δερμοφίλου» εντός ήμισσεως ποτηρίου υδατος παράγεται άντισηπτικόν φάρμακον, όπερ καθαρίζει και λευκαίνει τούς οδόντας. Τό ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ως γαργάρα καθ' έκαστην πρωίαν είναι προτιμότερον όλων των οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφών.

Μοναδική αποθήκη και πώλησις: Φαρμακείον «ΧΑΜΑΗ» έν Πόλει οδός Βεζινετιλιέρ, και έν Γαλατιά κατάστημα μυροποιού Ίωσήφ «ΥΣΣΑΡ», οδός Τουνελ αριθ. 32

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Έν Κων)πόλει 10 Απριλίου 1904

ΑΡΙΘ. 1

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
- Έν ταῖς επαρχίαις > 60
- Έν τῇ ξένη φραγ χρ. 15
- Έξάμνηοι κατ' αναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αι συνδρομαί προσληρόνονται επί αποδείξει φερούση τήν σφραγίδα του φύλλου και τήν υπογραφήν του έτέρου των Διευθυντών.

Πληρωμαί και αιτήσεις άπ' ευθείας προς τήν Διεύθυνσιν.

Ο κρατών τό πρώτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΙΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Οἱ πανομίαι τας Χαρίτας τας Μουσας συγκαταμνήντες, ήδισταιν ουδ' υγιαν.» Εὐρ' Ηρ Μαιν στ 673—5

Η ΕΝ Τῷ ΠΕΡΑΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

“Ο επιχειρών να γράψη περί της εξόχως λυσιτελεῦσας και σπουδαίας δράσεως τής γυναικός: έν τῇ φιλάνθρωπῳ ή εἶχε να πραγματοποιῆ θέμα ευρύτατον αληθώς και και μὴ ανεξάντητον.

“Οντως, έν ή γυνή, τό ευγενέστατον τούτο δημιουργημα του Θεού, τό κεκλημένον ὄπω; ένσαρκώσῃ και πραγματοποιῆ επί τής γῆς τὰ υψιστα ιδεώδη, έπλάσθη ὄλωσ άνάρμοστον διά τήν δράσιν του ισχυρού φύλου άνὰ τὰ θημισια επκαγγέλματα, άλλ' έπλάσθη έκκλιώς άρμολιωτάτη ὄπως διά τής φιλάνθρωπικής ροπῆς της σφογγίζῃ δάκρυα και παραμυθῆ καρδιά, ὄπως στεγάσῃ ὄρφανά και χήρας και ίαίνην ἄλην και νοσήματα. Έκν δὲν έκλήθη, ὄπως, εκτιθεμένη εις τήν δημοσίαν τής βιοπάλης σφαιραν, διά σιδηρού βραχίονος και χαλκής παρειάς πορίζεται τόν τραχύν και πικρόν δι' αυτήν ἄρτον, δν ὁ έμπολικος θεός ανταλλάσσει άντι πολλών ιδρώτων και ταπεινώσεων, άλλ' έκλήθη ὄπως δι' ἄβραξ κρινοδακτύλου χειρός και μετ' άγγελικοῦ μειδιάματος αγαθότητος και ελέους πορίζῃ τούτον εις τού: αποκλήρους τής τυφλής μοίρας και ὄπως διά τής άγνης και ακτινοδόλου, αυτης παρουσίας, ως ή ρύθαια Ηώς: τὰ νύκτια σκόπη, άπισσοβῆ και τρέπη εις φυγήν τό φάσμα των ὄδυνων και τής άπώγνώσεως.

“Οποιος γλυκύ: και θεός: πρόχμητι κληρος! και πόσων άξιοι συγκαταμηρίων αι δυνάμειν να τόν έξασκώσιν έν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὄπου πολλῶ ευτυχέστερος του λαμβάνοντος: είναι ὁ δίδων ὄχι διά τήν υπό τής θρησκείας έκλαλογμένην άντα-

μοιβήν, — δὲν θίλω να ὀμιλήσω ως επ' ἄβραμ, — άλλὰ δι' αυτήν ταύτην τήν υπό τής φιλάνθρωπικής προσενομένην γλυκυτάτην και ιερὰν ήδονήν, τήν ήδονου ταν ὄς γλυκύ και ευρύτατον βάλσαμον τήν ευγενῆ καρδίαν, τήν συμπαθησικὴν μετ' εὐκρινούς πόνου εις τὰ δεινὰ τής ταλαιπωρουμένης ανθρωπότητος!...

Και τίς ποτε γραφίς θα δυνηθῆ επρκῶς να παραστήσῃ τό εξοχον και ιδεώδες ήθικόν κήλος τής ελεήμονος γυναικείας καρδιάς, τό θειον γόητρον του άδαμαντινου δακρύου, του κατκρηρόντος από γυναικείων ὄμμάτων, και τό εξίσισον θέμα τής λεπτοφυούς γυναικός τής κομίζούσης έντός τής ευεργετικής και κρηταίας χειρός της τήν χάρν του ελέους, αυτό τό πολύτιμον νημα τής ζωῆς εις τόν λυμώττοντα και απέλιπτα του ρακενδύτου οίκου; εις τόν έμπολοσίον, τό τραχύν και δύσπιστον του έμπορίου θεόν, έδάεισε παντοσι: ή δημιουργός φαντασία τήν αυτηράν και ηλιοκαῆ μορφήν του τραχέος φύλου: άλλὰ τό ελεος, τήν υψίστην και ευγενεστάτην τής ψυχῆς έκδήλωσιν, ήτις ὄντως συγκεφαλαίοι έν εκυτῆ πᾶσαν τήν άρετήν, διέπλεκε πάντοτε ή ανθρωπότης υπό μορφήν γυναικός, υπό τήν ποιητικήν και ευάγγελον ὄψιν φωτεινῆς λευκοπέπλου θεότητος!

“Η άνὰ τήν ήμετέραν περικλήν κοινωνίαν από τεσσαράκοντα και τριων ήδη έτών άρχήλωσ: λειτουργούσα α Φιλότητος Αδελφότης των Κυριών», ή συγκεντρωτά υπό τούς λιτούς, άλλὰ φωτεινούς και ευαγείς του εδρύματος κίτης θόλους ὄλον τό άνθος των δεσποινών, τής ήμετέρας πόλεως, εκπροσωπει βαθύτατα και έν ευρυτάτῳ κύκλῳ τήν γυναικείαν φιλάνθρωπιαν έν ὄλη αυτῆς τῇ άβρα, άλλὰ και

γιγαντιαία δράσει, εν όλη τη ήθικη αίγλη και τῷ ἐπιβλητικῷ μεγαλείῳ της.

Ἐκεῖ ἡ λευκόπεπλος τοῦ ἐλέους θεότης ἐσκήνωσε διπλοῦσα τὰς πτέρυγας ὡς ἐν φωλεῇ ἀγνῆ και τετιμημένη και διέχυσεν εὐήλιον και ἡδὺ ὄλον τὸ φέγγος και θάλπος τῆς τρυφερᾶς γυναικείας καρδίας της. Ἐκεῖ θά την ἴδῃτε ἐγκαθιδρυμένην σταθερῶς τὴν ἀπλαστον ταύτην οὐρανίαν παρθένον, ακορπιζουσαν πέριξ τὰ ζειθωρα της παραμυθίας και τοῦ ἐλέους της δῶρα εἰς παμπληθεῖς ἐνδοεῖ. Καὶ ἡ λευκόπεπλος αὐτῆς εὐποιίας θεότης συγκεντροῖ ἐν ἐαυτῇ ὀλόκληρον τιν ἐσμιόν τῶν εὐγενῶν δεσποινῶν, ὥσαι ἀπὸ πεσσεράκοντα και τριῶν ἐτῶν ἴδρυσαν τὴν εὐεργετικὴν ἰδεοφύτητα και ὅσαι ἤδη τὴν διέπουσι και συντηροῦσι. Ἡ ἐν τῷ Πέσαν Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, συστηματικώτατα και τακτικῶς ὠργανωμένη, ἐξασκεῖ τὸ ἔλεος ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν και σοβαρωτέραν αὐτοῦ μορφῆν, ἥτοι οἱχι ἀπλῶς μόνον διὰ τῆς διανομῆς ἐλεῶν, ἀλλὰ ἰδιαίτατα και κυρίως διὰ τῆς παροχῆς ἐργασίας.

Δὲν τρέφει μόνον τὸν πεινῶντα, ἀλλὰ και ἐξευγενίζει τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ, διδάσκουσα αὐτὸν τὸ πρὸς ἑαυτὸν και τὴν κοινωνίαν κατῆκον, τὸν πανθεῖ ἡ νόμον τῆς ἐργασίας, ὅστις εἶναι ὁ στοιχειώδης νόμος τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἡμερώσεως τῶν ἡθῶν, τῆς κοινωνικῆς ἀλληλοεγγύης και τῆς στάθμης τῆς ἀνθρωπίνης ἐσότητος. Δὲν πληροῖ μόνον τὸν στόμαχον τὸν σπαρασσόμενον ἐξ ἀσιτίας, ἀλλὰ και σώζει τὴν τιμὴν τῆς ἐν τῷ μαύρῳ τῆς ζωῆς κυκεῶν κλυθωνίζομένης παρθένου. ἀλλὰ και περισυλλέγει και μεταμορφοῖ εἰς ἐντιμον και ἠνθρωπισμένην γυναίκα τὸ ἔλθρασμα τῆς κοινωνικῆς ὑποστάσεως, τὸ τάλαν ἐρμαιοῦ τῆς κοινωνικῆς θλίψεως, ἥτις καλεῖται πενία, και ὄλων τῶν πειρασμῶν, οἵτινες εἶνε οἱ κινδυνῶδες αὐτῆς σύμβουλοι. Καὶ οὕτω παρέχουσα τὸ πολυτιμώτατον τῆς βοηθείας εἶδος, παρέχουσα ὑπολάνθανεν μόνον τὸ ἔλεος, παρέχει συνάμα εἰς τὴς πολυπληθεῖς προστατευομένους της και ἐν ἄλλο πολυτιμώτατον ἐπίσης εὐεργέτημα, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσέγγωνται ὑψαύχην πρὸς αὐτὴν, και ὑψαύχην ν' ἀτινίζωσι τὴν κοινωνίαν, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τηρήσωσι τὸ ἠθικὸν ἐγώ των, τὴν ἀνθρωπίνην αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν και τὸν πρὸς ἑαυτοὺς σεβασμὸν,

ὡς ἄνθρωποι ἐντίμως ἀποζῶντες διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐργασίας.

Ὅποιον τὸ ὕψος και ἡ σημασία τοῦ ὑπολάνθανοντος τούτου ἐλέους, τοῦ εὐεργετοῦντος χωρὶς νὰ ταπεινώνη, τοῦ θεραπεύοντος χωρὶς νὰ θλιβῆ, τοῦ προστατευόντος και παιδαγωγούντος συνάμα τὴν ἀπόκληρον μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἡ «Βοσπορίς» ὡς ἐκ τοῦ κύκλου και τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, οὕτω φυσικῶς, τὸ ὄργανον τῆς γυναικείας ἠθικῆς ἐξελίξεως, καθῆκον αὐτῆς θεωρεῖ ὅπως ἀριερωση ἰδίᾳ, στήλας εἰς σειρὰν ὄλην κυρίων ἄρθρων εἰς τὸν καλλιπρεπέστατον τούτον δόμον τῆς γυναικείας φιλανθρωπίας ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν αὐτῆς μορφῆν, ὅστις καλεῖται Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τοῦ Πέσαν, ἀπὸ τοῦ προτεχνοῦς φύλλου ἀρχομένη λεπτομεροῦς πως περιγραφῆς ὄλων τῶν διαφόρων τιμημάτων αὐτῆς.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ.

ΤΟ ΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ «ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ»

Διὰ τοῦ παρόντος φύλλου ἡ «Βοσπορίς» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕκτον τῆς σταδιοδρομίας της ἔτος. Βεβαίως ὡς ἕκαστος τῶν και μικρῆς περὶ τὰ τοιαῦτα πείρας εὐμοιρούντων ἐννοεῖ, καθ' ὄλον τοῦτο τὸ μακρὸν σχετικῶς, — διὰ τὴν πόλιν μας δὲ μακρότατον — διάστημα, ἡ «Βοσπορίς» δὲν ἐξηκολούθησε πάντοτε και ἀπροσκόπτως βαίνουσα ἐπὶ ρόδων. Πολλὰ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῇ παρενεβλήθησαν ἀκανθαί και τρίβολοι αἰχμηραί, αἵτινες ὀδυνῶς ἐκάστοτε καθήμαζαν τοὺς ἀσθενεῖς γυναικείους της πόδας· πολλάκις φλογώδεις σαχάραι και παχυστρῶτοι στέππαι, και τρικυμιώδεις ἄβυσσοι κυμάτων διανοίχθησαν πρὸ αὐτῆς, ἐν ταῖς ὁποῖαις θὰ κατεδαρθροῦτο ἀνεπιστρεπτὴ ἐὰν και πρὸς στιγμὴν μόνον ἔχανε τὴν μόνην εὐεργετικὴν της πυξίδα, τὸ ἀκατάβλητον θάρρος της, τὸν μόνον πολιτικὸν της ἀστέρα, τὴν ἀδιασάλειτον ἐμμονὴν εἰς τὸ μόνιμον ἰδανικόν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ἠθικὸν σκοπὸν και προορισμὸν της.

Τὸ ἰδανικὸν της τοῦτο, τὸν ὑψηλὸν της τοῦτον κλῆρον και προορισμὸν ἐπιδιώκει ὀσημέραι σταδιοδρομοῦσα ἡ «Βοσπορίς» μετ' ὑπομόνου γενναιότητος βραδέως και ἀθέρυδως, ἀλλὰ σταθερῶς και πραγματικῶς βαίνουσα ὀλοῦν πρὸς τὴν αὐτοβελτίωσιν και τὴν πρόοδον, χωρὶς οὐδένα νὰ προκαλῆ περὶ ἑαυτὴν πάταγον, χωρὶς οὐδόλωσ νὰ ἐπιδεικνύται, ἀλλ' εἰλικρινῶς και εὐσυνειδήτως ποθοῦσα ὅπως ὅσον οἶόν τε δυνηθῆ, παγιουμένη διὰ μέσου τῶν ἐτῶν, ἐπωφελεστέρα ν' ἀποθῆ εἰς τὸ γένος και τὸ φύλον αὐτῆς, ὅπερ τοσαύτην ἔχει ἀνάγκην τῆς διὰ τοῦ τρόπου τούτου παρεχομένης αὐτῇ διδασκαλίας και πνευματικῆς και ἠθικῆς τροφῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκνευριστικῶν συνθηκῶν τοῦ ὀσημέραι δυστυχῶς ἐκφυλιζομένου κοινωνικοῦ μας βίου. Εὐτύχημα δὲ αὐτῆς θεωρεῖ, ὅτι τὰς εἰλικρινεῖς και γενναίας αὐτῆς προπαθείας και τὰς αἰσθητὰς ὀλοῦν βελτιώσεις της ἐπαρκῶς ἀντιλαμβάνεται και ἐκτιμᾷ τὸ ὀμογενὲς κοινὸν περιβάλλον αὐτῆν και παγιοῦν διαρκῶς διὰ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτοῦ και εὐμενείας.

Μία οὐσιώδης και σκοπιμωτάτη καινοτομία, ἣν ἐπαρκῶς ἐξετίμησε τὸ κοινόν, εἶναι ἡ ἀπὸ ἐξαμνίας ἤδη εἰσαγωγή ἐν τῇ Βοσποριδί τοῦ οἰκιακοῦ τιμήματος τοῦ ἀπ' εὐθείας στοιχοῦντος πρὸς τὸν κύριον τῆς Βοσποριδος προορισμὸν, ὅστις εἶναι ἡ μόρφωσις τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτῆς κλῆρῳ, και ἐν εὐρυτάτῳ προγράμματι περιλαμβάνοντος πολυτίμους διδασκαλίας, ἐπιστημονικὰς τε και πρακτικὰς περὶ παντός, ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικὸς ὡς μητρὸς και οἰκοδεσποίνης. Πολλὰς δὲ και ἄλλας παντοίας βελτιώσεις μελετᾷ ἡ διεύθυνσις αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ὀποῖων και νέον ἐξώφυλλον μετὰ καλλιτεχνικῆς προμετωπίδος, ἥτις ὀμως δυστυχῶς δὲν ἐπερατώθη ἄχρις ὄρας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Βοσποριδος» και πάλιν ἐκφράζει τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς φίλους συνεργάτας και τοὺς ἐν γένει ἠθικῶς αὐτῇ συμ-

πράττοντας και τὸ ὀμογενὲς κοινόν, ὅπερ οὐδέποτε ἀπέλιπεν ἀπονέμου αὐτῇ τὰς συμπαθείας και τὴν εὐμενῆ αὐτοῦ ὑποστήριξιν, πλήρης δὲ ἐλπίδος και σθένους νέου ἐξ αὐτῆς ἀντλουμένου, ἀπεκδέχεται ἴσῃν και πλείονα τοιαύτην και ἐν τῷ μέλλοντι.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Μοῦ ἡ χάρις σου μαρτῆλι, μικρὸ, χαριτωμένο, πλεγμένο με μετὰξια κι ἡλιοῦ φεγγεβολιά, με χρώματα γαλάζια, με ἄρθη κερτημένο, με ρόδα, μενεξέδες κι ὀλόξανθα μαλλιά.

Σὲ κάθε μιὰ γωνιά του μ' ἀνόχορτα βουνίσια μοῦ ἐκέντησε ἀγάπης στεγάνια ἀπατηλά, και μέσα τὴν καρδιά σου τρελὴ και παιδιακίσια, ποῦ ἀνάγημα τραγοῦδαί κι ἀδιάκοπα γελᾷ

Φωλιάζον' εἰς τὴν καρδιά σου γλυκειὰς δροσαῖς τ' Ἀπρίλι, γι' αὐτὸ τὸ κέντημά σου σκορπᾷ μιὰ μυρωδιά· με ὀλόκληρο τὸ μάγο θὰ σου ἐφλεγε μαρτῆλι, ἀν' εἶχε κερτημένη τὴ δόλια μου καρδιά.

Στυλ. Γ. Σπεράντζας

Ἐν Σμύρῃ

CARMEN SYLVA

Η ΝΗΡΗΙΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

(Ρουμανικόν διήγημα)

Μέγας θόρυβος εις την χαράδρον του δάσους· από βράχου εις βράχον εν ρυάκιον εκυλίετο εν λεπτή κόνει· ανά μέσων των πυκνών φυλλωμάτων ωλισθικινε λαθραίως ιδώ κ' εκει ήλιακή τις ακτίς, ήτις, ριπτομένη εν τῷ ὕδατι, μετεσηματιζετο εις τριδχ. Κατά διαστήματα εσηματιζοντο μικρά λιμναι, ἔπου ἔπλεε περιφερόμενον ξηρόν τι φύλλον, ἔως ὅτου, πλησιάζεν προς τὸ ρεῦμα, ἔχάνετο στροβιλιζόμενον εις τὴν πλησιέστερον καταρράκτιν. Ἄνωθεν τῆς χαράδρας κατεκλίοντο ἐγκρασίως μεγάλοι κορμοὶ δένδρων, ἀλλὰ δὲν ἐγκρασίμευον διόλου ὡς γέφυραι, διότι τὰ βρούχ και αὶ κληματίδες ἀφθόνως ἦσαν προσκεκολλημένα ἐπ' αὐτῶν και ἐκρέμκντο ὡς διὰ νὰ πῶσι τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἔρεε κάτωθεν με ὑπόκωρον θόρυβον. Αἶφνης, μεταξὺ τῶν παρκαίτων τούτων φυτῶν, ἐφανη ὠραιος βραχίονας θαυμασίου λευκότητος, και εις τὸ ἄκρον τοῦ βραχίονας τούτου λεπτοφυῆς χεὶρ κρατούτα κρυσταλλίνην ράβδον, ἥς ἡ ἀδαμαντίνη αἰχμηὶ διέχεε φῶς τῶσαν ἀπλετον, ὡστε θὰ ἔλαγέ τις ὅτι αὐτίς ὁ ἥλιος κατήρχετο νὰ κατοπτρισθῆ ἐν τῷ ρυακίῳ. Ἐπειτα, ἄνωθεν τῆς περιπλοκῆς τῶν περικαλυπτόντων τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου φυτῶν, ἐφάνη ξανθὴ κόμη, και στιγμῆν τινα μετὰ ταῦτα μικρὸν ρόδιον πρόσωπον, με μεγάλους ὄνειροπόλους ὀφθαλμούς. Τὸ θελκτικὸν πλάσμα ἐγονυπέτησε, δεικνύον τὴν χρυσὴν του ζώνην, ἥτις ἐσφιγγε λεπτὴν ἐτήθητα εις τὴν εὐκαμπτον και γαριτωμένην ὀσφίν της. Διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὴν σμικροχρῆνην ἄτρακτόν της.

— Ἡ μικρὰ νηρηίς τῶν παρκαδύσεων και μύθων, ἔψαλλε τὸ ρυάκιον, δὲ λούεσαι σήμερον; Ἄφες λοιπὸν τὴν ἄτρακτόν σου και τὴν ἡλακάτην σου και κάτελλε προς με· δὲν σε ἠσπάσθη ἀκόμη.

Ἡ μικρὰ ξανθὴ νηρηίς ἐκνύψεν, ἔπειτα με ἔν βλέμμα ἐξήτησε τὸ δάσος. Ὅχι, οὐδὲς ὑπῆρχε δυνάμενος νὰ τὴν ἴδῃ, οὔτε μίαν δορκάς. Ἀφῆκε τὴν ἄτρακτόν της και τὴν ἡλακάτην της ἐπὶ τῶν βρούων τοῦ κορμῷ τοῦ δένδρου, ἤρχασε δύο κλη-

ματίδας, ἐκρεμάσθη, εἶτα ἠωρήθη, προσψάουσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος με τὸ ἄκρον τῶν λεπτῶν της ποδῶν. Τὸ ρυάκιον ἐξηκολούθει νὰ ψάλλῃ, νὰ τὴν προσκαλῆ ἐπανελημμένως. Τέλος, ἡ μικρὰ νηρηίς ἀφῆκε τὰς κληματίδας και ἔπεσεν, ὡς κάλυξ ρόδου ἐν ἔαρι, ἐν τῷ κελαρύζοντι ὕδατι.

Πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐκει, ὑπῆρχε μεμονωμένη τις χαράδρα. Βράχοι ὕψων τὰς κορυφὰς των ὑψηλοτέρας και ἀπὸ πύργου και τὸ ρυάκιον διήρχετο και ἀπὸ ἐκει ὀρητικῶς. Σοβαρὸς τὸ πρόσωπον, ἀνήρ ἐκείνητος και παρητῆρει τὸν καταρράκτιν. Τὸ μέτωπόν του ἦτο πλήρες σκέψεων, ἡ χεὶρ του, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βράχου, ἦτο λεπτή, ἀλλὰ σχεδὸν ὀστεώδης. Οἱ δάκτυλοί του ἀφῆκαν τὸν κάλυμνόν του νὰ πέσῃ. Αἶφνης θαυμάσιον ἄσμα ἠκούσθη ἐκ τοῦ ὕδατος και τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρώπου ἠθρέασεν ἐν ᾧ ἤκουεν. Τοῦτο συνέβαινε καθ' ἡν στιγμὴν ἡ μικρὰ νηρηίς τῶν μύθων και παραδόσεων εἶχε ψάουση τὸ ρυάκιον· ἐλαφρὰ σχήματα πλέοντα ἐπὶ τῶν ὕδατων, μελωδικὰ ἄσματα, ἔφθανον προς τὸν μονήρη ὄνειροπόλον. Ἡκουε και ἡ ψυχὴ του μακαρίως ἔπτατο μακρὰν... Αὐτὸ ἀκόμη τὸ ρυάκιον δὲν ἐγνώριζε διόλου τί ἔλεγε, διότι ἐσκήρτα ἐπὶ τῆ προσψάουσει τῆς μικρῆς νηρηίδος και ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του διὰ τῶν ἄσμάτων του. Ὁ ἀνθρώπος ἀπεμακρύνθη, με μέτωπον ἡρεμὸν, με βῆμα ἐλαφρὸν, μόλις ἐγγίζον τὴν γῆν. Δὲν εἶχε παρελθεὶ πολλὴ ὥρα ἀπὸ τῆς ἀνακρήσεως του και ἡ μικρὰ νηρηίς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, ἐκίνησε τὴν ἡλακάτην της εις τὸν ἄερα και τὴν ἐπλήρωσε με κλωστὰς τῆς παρθένου. (1) αἰτινες ἐξήτταπτον ἐν τῇ δρόσῳ. Εἶτα κατῆλθε σκιρτώτα εις τὴν κοιλάδα, ἀπέσπασε κλάδον ἠνθισμένον ἀγρίας τριανταφυλλιάς, τὸν μετεχειρίσθη εις τὸ νὰ προσδέσῃ τὴν ἡλακάτην της, ἣν δεεπέρασεν εις τὴν ζώνην της, και πηδῶσα ἀπὸ πέτρας εις πέτραν, διηλθε τὸ ρυάκιον και εἰσῆλθε εις τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους. Τὰ πτηνά ἔπταντο περὶ αὐτὴν και τῆ διηγούντο διηγήματα τῶν ἀνχτολῶν και τῆς δύσεως, τοῦ βορρᾶ και τοῦ νότου· οἱ σκίουροι κατήρχοντο τῶν δένδρων, κατεκλένοντο ἐνώπιόν της, τὴν παρητῆρουν με τὺς μικροὺς δολίους ὀφθαλμούς των και τῆ

1) Κλωσταὶ ἀράχνης πλέουσαι ἐν τῷ ἀέρι κατὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου.

ἔλεγον τί εἶχε συμβῆ ἐν τῷ δάσει· αὶ δορκάδες και αὶ αἶγες τὴν περιεστοίχιζον. Ἡ μικρὰ νηρηίς ἔστατο διὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ και ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν ἔφερε τὴν χεὶρα ἐπὶ τῆς ἡλακάτης της, ὡσεὶ διὰ νὰ τὺς εἴπῃ· προσέχετε τοῦτο!

Τὸ δάσος· ἐπικνουτο βαθυμῶδόν· τὰ ἄνθη ἐγίνοντο ἀφθονώτερα, ἀποπέμποντα τὸ γλυκὺ των ἄρωμα εις ἀπάντησιν τῆς μικρῆς νηρηίδος. Τέλος, ἠναγκάσθη νὰ κλίνῃ τοὺς κλάδους ἕνα διέλθῃ. Τότε εἶδεν μέγαρον με παρκαθῶρα ἀψιδωτά, ἐν οἷς εἰσῆρχοντο οἱ κλάδοι τῶν δένδρων και ὀπίθεν ἐξήρχοντο ἄπειροι κληματίδες. Ἡ στέγη και οἱ τοίχοι ἐκρύπτοντο ἐν τῷ τῶν ροδῶν, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον τὸ πᾶν και ἐκ τῶν ἔνδων ἠκούοντο χοροὶ γυλιᾶδων πτηνῶν. Ἡ μικρὰ νηρηίς ἀνῆλθε μετὰ τῆς ἀνοιχτῆς θύρας, και εἰσέδυσεν εἰς τὴν κυρίως αἴθουσαν, ἥς τὸ δάπεδον και οἱ τοίχοι ἦσαν ἐκ μαρμάρου και πολυτίμων λίθων. Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκατο πίδαξ, περὶ ἐκάθηοντο ἑκατοντάδες γενεοφοροῦντων φασιμάτων. Εἶχοι, φέρη χρυσὰ καθίσματα και ἀνέμενον ἀναπομόνως τὴν ὠραίαν των μικρῶν βασιλισσῶν. Αὐτῇ τοῖς ἐμειδίασε φιλοφρόνως, τοὺς τῶχαρίστησε διὰ τὴν φιλίαν, ἣν τῆ ἐξεδήλου και ἐκάθησεν ἐν τῷ μέσῳ τοικυτῆς μεγαλοπρεπειᾶς. Ἦτο τῶσα ὠραία, ἡ μικρὰ νηρηίς!

— Ἴδετε πόσον ἐπλήρωσα σήμερον τὴν ἡλακάτην σας, εἶπε φαιδρῶς νομίζω ὅτι ἐν τῷ μεγάρῳ σας ὑπάρχει μαγνήτης ἐλκῶν τὰ πάντα. Θελετε νὰ τὴν πληρώσω ἐπιπερισσότερον;

Ἄλλὰ τὰ φάσματα ἐμόρφασκν κωμικῶς, και ἐν ἐξ αὐτῶν εἶπεν:

— Ἀπερασίσαμεν νὰ μὴ σοὶ διηγηθῶμεν πλέον τίποτε, και φλυαρεῖς. Σὲ παρεμονεύσαμεν. Ὅταν ἀναχωρῆς ἀπ' ἐδῶ τὸ ἰσπέρας, πηγαίνει νὰ εὔρης τοὺς ἐχθροὺς μας, τοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους κλέπτας, οἵτινες λεηλατοῦσι τοὺς θησαυροὺς μας, και τοὺς ἀποκαλύπτεις τὰ μυστικὰ μας.

— Ὅχι εἶπεν ἡ μικρὰ νηρηίς, δὲν πηγαίνο νὰ ἴδω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνον φίλους σας τινὲς, οἵτινες σας ἀγαποῦσι. Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνην εις ἐμέ;

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Σ. Γ. Σαριβαζεβάνης

καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς

Χάληρ Φεβρουάριος 1904.

BIRGINIA EYAGGELIDOU

ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΙΛΙΑ (κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως τῆς Amitie amoureuse)

Πολλοὶ θὰ εἴπωσιν· εἶναι δυνατὸν τοιοῦτο τραγελάφημα; Δὲν εἶναι γέννημα φαντασίας ὑπεράγαν ρομαντικῆς, ἐπιτροπῆς τοῦ γυμνασίου και οὐχὶ πραγματικὰ αἰσθητικὰ συλλαμβανούσης; Μεταξὺ δύο νέων ἄλλοῖου φύλου, ἀπλῆ φιλία εἶναι ἀδύνατος· ἐδῶ εἶναι ἡ λυδία λίθος τοῦ ζητήματος ἢ μᾶλλον τὸ πεπρωμένον χαλίκιον, ὅπου θὰ προσκρούσῃ πᾶσα ἐπὶ τοιοῦτου ζητήματος γνώμη και θὰ καταστρεφθῆ. Καὶ ὅμως; . . .

Ἐσκέφθην ἐπὶ πάλιν ἐπὶ τῆς πιθανότητος ἐνός ἀγνοῦ και ἰσχυροῦ αἰσθητικῆς φίλης, μεταξὺ δύο νέων διαφόρου φύλου και κατέληξα εἰς τὸ ἐξῆς· Ἐκ πρώτης ἀρετηρίας ἡ διαφορὰ αὐτῶν φύλων παρ'σταται ὡς ἐμπόδιον, διότι ὁ ἕως ὅταν δὲν εἶναι σπινθὴρ ἠλεκτρικὸς στιγμιαίως ἀνάπτων, εἶνε ἀποτέλεσμα ἕξως και συγχρωτίσως, τῆς συμπαιδείας δι' ἣν ὑπάρχουσι μεταξὺ δύο νέων, καθίσταται κινδυνώδης πᾶσα συναλλαγὴ ἀνευ συγκρούσεως, ἀνευ ἠλεκτρικῆς τινος ἀναγλύσεως.

Σύμφωνοι ὅτι ἡ ἐρωτικὴ οὕτη φιλία, αὐτὴ καθ'

εαυτήν έχει τι, διά τούς πλείστους, τὸ μοναδικῶς τραγελαφικόν, καὶ διὰ τὸν χυδῆν ὄχλον τὸν χονδροειδῶς μόνον αἰσθανόμενον, τί τὸ ἀνυπόστατον, ἀποτελοῦσα ἐκκεντρικὸν ὅλως αἰσθημα, νόθον, ἐρακροδίτον, ἂν θελετε, αἰσθημα ἀμφίβιον.

Πλὴν δικτὶ νὰ μὴ περαδεχθῶμεν τὸν πλατωνισμόν, τὸ εὐγενές τοῦτο συνάλλαγμα εὐγενῶν καὶ προνομιοῦχων μόνον καρδιῶν, τὸν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως πλατωνικὸν ἔρωτα ψυχῆς πρὸς ψυχὴν, ἄμοιρον ἐντελῶς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, ὕλικῆς ἐρωτῆς, τὸν ἐκ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως γεννώμενον καὶ ὅστις δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ ἄνευ τοῦ πρὸς ἑαυτὸς τὸς ἰδίους ἄκρου σεβασμοῦ, τῆς βαθείας συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος, τοῦ πρέποντος, τῆς πρὸς τὸ γόητρον τοῦ ἄλλου εἰλικρινοῦς εὐλαθείας ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ καὶ εὐγενεστέρᾳ αὐτῆς ἐκφάνσει;

Δύο νέοι ἐλευθεροὶ ἀλλοτριῶν δεσμῶν, ἐντελῶς τίμιοι, εἰς τὴν πρώτην βίασαν τοῦ ἠδέος αἰσθηματος δύναται νὰ προστρέξωσιν εἰς τὸν Ὑμέναιον, ὁ ὅποιος καθιεροῖ τὰ αἰσθηματά των, νομιμοποιεῖ τὰς ἐκστάσεις των. Δὲν ὀμιλοῦμεν δι' αὐτούς, ἀφοῦ αὐτοὶ εὐκόλον τὴν λύσιν εὐρίσκουσι, φυσικοκοινωνικὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦντες, πατοῦντες τὴν πεπατημένην καὶ οὐδὲν τὸ ἐκτρωματικὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἄλλων παρουσιάζοντες.

Ἀλλὰ ὀμιλοῦμεν διὰ τὸς ἄλλους, δι' ἐκεῖνους ἐφ' ὧν ὁ Ὑμέναιος οὐδὲν πλέον δύναται, οἷτινες οὐδὲν τὸ ὀμαλὸν ἐλπίζουσι καὶ δύναται νὰ κυμανθῶσι μεταξύ ἀπευκταίας ἡττης καὶ ἐξόχου θριάμβου τῆς ἀρετῆς των...

Αἶ, λοιπόν, ἄνευ τῆς ἀρετῆς ἡ ἐρωτικὴ φιλία, ἡ παρθενικὴ καὶ ἄδολος αὐτὴ φλόξ, ἧς οἱ πιστοὶ δορυφόροί εἰσιν ἡρώες τῆς καρδίας, ἀφοῦ ὑπῆρξαν εἰς σωπηλοὶ μάρτυρες τῆς, δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ. Ὁ ἔρωτς δύναται καὶ ἐκ τοῦ πηλοῦ νὰ ἀνεγερθῇ, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει στυλοβάτην εὐγενεστέρως ὅπως ὑψωθῇ καὶ φθάσῃ τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς θείας ἀγάπης καὶ ἀναπαύσῃ τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν νεφῶν ὑπεράνω τῆς γυναικῆς μάχης. Ἡ ἀρετὴ ὅθεν θελεῖ τῇ γρησιμεύσει ὡς βῆσις καὶ ὡς στυλοβάτης ὅπως ἐξυψωθῇ, διότι δι' αὐτὴν δὲν ἀπαιτεῖται ἢ ἡ θυσία ἑαυτοῦ καὶ ἡ παντελῆς ἡττα τοῦ ὕλικου ἀνθρώπου, πρὸς θρίαμβον τοῦ ἡ-

θικοῦ, διότι ἡ αἰσθηματικὴ φιλία ἀφίνει τὰς αἰσθήσεις νεκρὰς καὶ μόνον περιπτύσσεται τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου καὶ τὴν περιθάλλει ἐρωτικῶς ὑπὸ τὴν θερμὴν στοργὴν τῆς...

Ἄλλ' ἔνα τὸ αἰσθημα τοῦτο τὸ εὐγενές καὶ ὠραῖον, τὸ ἀκατανόητον διὰ τὸς χυδαίους καὶ κτηνώδεις ἀνθρώπους ὑπάρξῃ, δέον νὰ διέλθῃ διὰ τῆς δοκιμασίας τοῦ ἔρωτος, ὅστις εἶναι τὸ μέγα τοῦ διυλιστήριον, ἡ λυδία λίθος του, καὶ γνωρίσῃ τὸς πόνους, τὰς γλυ κυπρίους βρασάνους του, τὰς ἐκνευριστικὰς του περιπαθείας, ὅλην του τὴν ἀλγεινὴν ἠδυπάθειαν ἀνάγκη νὰ κλαύσῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν πάλην καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅλην τὴν ὀδύνην τοῦ ἐρωτικοῦ μαρτυρίου, ὅταν πκλαίῃ τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός μὲ τὸ ἀπεγνωσμένον πάθος του, ζητῶν νὰ καταβάλλῃ αὐτὸ καὶ φημῶσθ τὴν καρδίαν.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ὑπὸ Βιογνίας Π. Εὐαγγελίδου
Ἐρ Μακροχωρίῳ 1904

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Κι' ἂν κυνηγοῦνε ἄλλοι ψεύτικες,
κι' ἂν ὄνειρα θνητὰ πλέκουν οἱ ἄλλοι,
ἐμένα διαβασμένη ἡ δόλια μου ψυχὴ
τὴν ἀποκάλυψι γυρεύει τὴ μεγάλη.

Τὸ θεῖο μονοπάτι τῶρε, καὶ ἔς τὸ δρόμο τῆς
κανένα ταπεινὸ τῶν ἄλλων πάθος
δὲ θὰ ἔμπορέσῃ ἐμπόδιο νὰ τῆς βρῇ,
κυττάζοντας τοῦ πόθου τῆς τὸ βάθος.

Καὶ θὰ τραβᾷ τὸν δρόμο τὸν ἀτέλειωτο
ποῦ φέρνει ἔς τῆς Ἀλήθειας τὸ βασίλειο
κρατῶντας πάντα τὴ φωτιά, ποῦ φαίνεται
ὄαν μιὰ ζωὴ παρμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἐρ Σμύρῃ.

Μιχ. Γ. Πετροῖδης

CHATEAUBRIAND

RENÉ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἐλαβον λοιπὸν αἴφνης ἄλλην ἀπόφασι: ν' ἀφήσω τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ υπάγω εἰς Ἀμερικὴν. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠτομάζον ἐν τῷ λιμένι τοῦ Β. στόλου διὰ τὴν Λουίζιάνην. Συνεβλήθη μετὰ τινος πλοιάρχου, ἀνήγειλα τὸ σχέδιόν μου εἰς τὴν Ἀμαλίαν, καὶ ἠσχολήθη διὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ θανάτου· ἀλλ' ὁ θεός, ὅστις τῇ προώριζε τὸν πρῶτον φοῖνικα τῶν παρθένων, δὲν ἠθέλησε νὰ μετακαλέσῃ αὐτὴν τότε ταχέως πλησίον του. Ἡ ἐπίγειος δοκιμασία τῆς παρετάθη. Καταβάσῃ δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὸν κοπιώδη ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἡ ἡρώς, κύπτουσα ὑπὸ τὸν σταυρὸν, προέβη θορρακίως ἐναντίον τῶν θλίψεων, διὰβλέπουσα ἐν τῇ μάχῃ μόνον τὸν θείκμβον καὶ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν βρασάνων τῆς δόξης τὴν ὑπερβολὴν. Ἡ ἐκποίηση τῆς μικρῆς ὑπολειπομένης περιουσίας μου, αἱ μεγάλα προπαρκασκευαί τῆς συνοδείας, οἱ ἐνκντίοι ἄνεμοι, μὲ συνεκράτησαν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ λιμένι. Ἐκάστην πρωΐαν ἐσπεύδον νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς Ἀμαλίας: καὶ πάντοτε ἐπανηρχόμην μὲ νέαν ἀφορμὴν πρὸς θαυμασμὸν καὶ δάκρυα. Ἀκαταπύστως ἐπλανώμην περὶ τὸ μοναστήριον, ἐκτιμῶμενον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης. Συχνὰ παρετήρουν εἰς μικρὸν δικτυωτὸν παρὰθρον, ὅπερ ἐβλεπε πρὸς ἔρημον παρὰθρον, καλογραίαν τινὰ σίνουον καθήμενην. Ἐρρέμβαζεν ἐν τῇ ὕψει τοῦ ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐφάνετο πλοῖον κατευθυνόμενον πλησίον πρὸς τὰς ἐσχάτας τῆς γῆς. Πολλάκις ἐν τῇ λάμπει τῆς σελήνης ἐπανεῖδον τὴν αὐτὴν καλογραίαν εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ αὐτοῦ παρὰθρου. Ἐθεώρει τὴν θάλασσαν φωτιζομένην ἀπὸ τῆ ἀστρον τῆς νυκτός καὶ ἐφάνετο ἀκρωμένη τὸν ἦχον τῶν κυμάτων, θλιβερῶς θραυομένων εἰς ἐρήμους αἰγιαλοὺς. Νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κώδωνα καλοῦντα κατὰ τὴν νύκτα τὰς καλογραίας εἰς ἀγρυπνίας καὶ προσηυχάς. Ἐνῶ ἐκρούετο βραδέως καὶ αἱ παρθένοι ἐπροχώρουν πρὸς τὸν κῆνον τοῦ Παντοκράτορος, ἐγὼ ἔτρεχον πρὸς τὸ μοναστήριον. Ἐκεῖ μόνος κάτωθεν τῶν τοίχων ἤκουον ἐν ἀγίᾳ ἐκστάσει τοὺς τελευταίους ἤχους

τῶν ὕμνων, ἀναμιγνυομένων ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ πρὸς τὸν ἀσθενῆ θόρυβον τῶν κυμάτων. Ἀγνοῶ πῶς πάντα ταῦτα, ἀτινα ὤρειλον νὰ ἐπκυζάνωτι τὰς λύπας μου, τούναντίον ἀπήμβλυον τὴν ὀξύτητα αὐτῶν. Τὰ δάκρυά μου εἶχον πικρίαν ὀλιγωτέραν, ὅταν ἔχουν αὐτὰ εἰς τοὺς βράχους καὶ τοὺς ἀνέμους. Αὐτὴ ἡ παραδόξου φύσεως λύπη μου ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὸ φάρμακον. Ἀπολαύομεν πράγματος, ὅπερ δὲν εἶνε κοινόν, ἀκόμη καὶ ὅταν τοῦτο ἦναι δυστύχημα. Συνέλαβον ἐκ τούτου τὴν ἐλπίδα, ὅτι καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐμελλε νὰ καταστῇ ὀλιγώτερον δυστυχῆς. Μία ἐπιστολή, ἣν ἔλαβον πρὸ αὐτῆς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐπεβεβαίωσεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἡ Ἀμαλία μετὰ τρυφερότητος παρεπονεῖτο διὰ τὴν λύπην μου καὶ μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ χρόνος ἡλάττωνε τὴν ἰδίαν τῆς.

«Δὲν ἐπελπίζομαι περὶ τῆς εὐτυχίας μου, μοὶ ἔλεγεν. Ἡ ὑπερβολὴ τῆς θυσίας, νῦν ὅτε ἡ θυσία ἐξεπληρώθη, μοὶ παρέχει ποῖαν τινα εἰρήνην. Ἡ ἀπλότης τῶν συντρόφων μου, ἡ ἀγνόητης τῶν εὐχῶν των, ἡ τάξις τοῦ βίου των, πάντα διαχύνουσι βάλσαμον εἰς τὰς ἡμέρας μου. Ὅταν ἀκούω τὴν τρικυμίαν βρέμουσκν, καὶ τὸ θάλασσιον πτηνὸν νὰ κτυπᾷ τὰς πτέρυγας του εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἐγὼ, ἀτυχῆς περιστέρα τοῦ οὐρανοῦ, σκέπτομαι τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἔσχον εὐπροῦσα σκέπην κατὰ τῆς τρικυμίας. Ἐνταῦθα βεῖνε τὸ ἅγιον ὄρος μὲ τὴν ὑψηλὴν κορυφήν, ὀπόθεν ἀκούει τις τοῦ τελευταίου ἤχους τῆς γῆς καὶ τὰς πρώτας συναυλίας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐδῶ καὶ ἡ θρησκεία πλανᾷ ἠδέως τὴν εὐκείσθητον ψυχὴν· ἀντικαθιστᾷ τὸν ἰσχυρότερον ἔρωτα μὲ τὴν διάσπιρον σωφροσύνην, συνεννοῦσαν τὴν ἐρωμένην καὶ τὴν παρθένον· καθαίρει τοὺς στεναγμούς καὶ μεταβάλλει εἰς φλόγα ἀδίκηθρον τὴν φλόγα τὴν ἐπίκληρον

«Μιγνύει δὲ ὑπερφυῶς τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀθάωτητά τῆς πρὸς πάσαν ταραχὴν καὶ ἠδυπάθειαν καρδίας ζητούσης ν' ἀναπκυθῇ καὶ ἠζωῆς ἀποχωρούσης».

Δὲν γνωρίζω τί μοι ἐπιυλάσσει ὁ οὐρανός καὶ ἐάν ἠθέλησε νὰ μὲ πληροφορήσῃ ὅτι αἱ θύελλαι θὰ συνοδεύσωσι πανταχοῦ τὰ βήματά μου. Ἡ διαταγὴ διὰ τὴν ἀναχώρησίν τοῦ στόλου εἶχε δοθῇ. Ἦδη πολλὰ πλοῖα

είχον αποπλεύρη την χαραυγήν. Είχον λάβει την πρόνοιαν να διέλθω την τελευταίαν νύκτα εν τῇ ξηρᾷ ἵνα γράψω εἰς τὴν Ἀμαλίαν τὴν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολήν μου. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἐνῶ ἤμην ἀπασχολημένος εἰς τοῦτο καὶ ἔβρεγον τὸν χάρτην διὰ τῶν δακρύων μου, ὁ θόρυβος τῶν ἀνέμων πλήττει τὰ ὦτά μου. Ἀκούω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τρικυμίας διακρίνω κηνοβολισμούς κινδύνου ἀναμιγνυμένους πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ κώδωνος τοῦ μοναστηρίου. Σπεύδω πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ἔρημα καὶ δὲν ἤκούετο ἢ ὁ μικροθμός τῶν κυμάτων. Κάθηναι ἐπὶ βράχου. Ἀφ' ἐνός ἐκτείνονται τὰ φωσφορίζοντα κύματα, ἀφ' ἑτέρου εἰ σκοτεινοὶ τοῖχοι τοῦ μοναστηρίου χάνονται συγκεχυμένως πρὸς τοὺς οὐρανόσ. Μικρὸν φῶς ἐφαίνετο εἰς τὸ δικτυωτὸν παράθυρον. Ἦσο σὺ, ὦ Ἀμαλία, ἦτις γονυπετοῦσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου παρακάλει τὸν θεὸν τῶν τρικυμιῶν νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀτυχῆ ἀδελφόν σου. Ἡ τρικυμία ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἡ γαλήνη ἐν τῷ ἀναχωρητηρίῳ τῆς, ἄνθρωποι συντριβόμενοι ἐπὶ τῶν σκοπέλων παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀσύλτου, ὅπου οὐδὲν δύναται νὰ διαταράξῃ, ἐκείθεν δὲ τοῦ τοίχου τοῦ μοναστηρίου τὸ ἀπειρον, εἰ κινούμενοι φανοὶ τῶν πλοίων, ὁ ἀκίνητος φάρος τοῦ μοναστηρίου, ἡ ἀβεβαίυτης τῆς τύχης τοῦ ταξειδιώτου, ἀφ' ἑτέρου ψυχὴ οἶα ἡ ἰδικήσου, ὦ Ἀμαλία, τρικυμιώδης ὡς ὁ ὠκεανὸς καὶ ναυάγιον φοικωδέστερον τοῦ θαλασσίου, ὅλη αὕτη ἡ εἰκὼν εἶνε βαθύως κεχαρμαμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου. Ἦλιε τοῦ νέου οὐρανοῦ, καὶ ἦδη μάρτυς τῶν δακρύων μου, ἠγῶ τῆς Ἀμερικανικῆς παραλίας, ἦτις ἐπαναλαμβάνεις, τοὺς φθόγγους τοῦ Ρενέ· τὴν ἐπομένην τῆς τρομερᾶς ταύτης νυκτός, στήριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ πλοίου μου, εἶδον ἀπομακρυνομένην διὰ παντός τὴν γενέθλιον χώραν μου. Ἐθεώρουν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς παραλίας τὰς τελευταίας κινήσεις τῶν δένδρων τῆς πατρίδος μου, καὶ τὴν στέγην τοῦ μοναστηρίου βυθίζομένην ἐν τῷ ὄριζαντι.

Τελειώσας ὁ Ρενέ τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας του, ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του χάρτην καὶ ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Πάτερ Σουήλ. Μετὰ ταῦτα μίθησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Σάκτα καὶ πηγόμενος ἐκ τῶν λυγμῶν ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν ἱεραπόστολον νὰ διατρέξῃ τὴν ἐπιστολήν.

Προέρχεται ἐκ τῆς ἡγουμένης τοῦ . . . Περιεῖχε τὴν διήγησιν τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀμαλίας, θανούσης θῦμα τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας· τῆς ἐνῶ περιποιεῖτο τὰς ὑπὸ μολυσματικῆς νόσου προσβληθείσας συναδέλφους τῆς. Ὁλόκληρον τὸ κοινόβιον ἦτο ἀπραγῆροτον καὶ ἐθεώρουν τὴν Ἀμαλίαν ὡς ἀγίαν. Ἡ ἡγουμένη προσέθετεν ὅτι ἀπὸ τρικονταετίας προϊταμένη τοῦ καταστήματος, οὐδέποτε εἶδεν καλογαρίαν τόσον γλυκεῖαν καὶ τόσον ὀμάλην, οὔτε τόσον ἠύχαριτημένην, διότι ἐγκατέλιπε τοὺς πειρασμούς τοῦ κόσμου. Ὁ Σάκτας ἐθλίβε τὸν Ρενέ ἐντός τῆς ἀγκάλης του· ὁ γέρον ἐκλαίεν.

— Τέκνον μου, λέγει πρὸς τὸν Ρενέ, θὰ ἐπιθύμουν νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ πάτερ Ἄβρου. Ὁθὰ παρείχεν ἐκ τοῦ βῆθους τῆς καρδίας του εἰρήνην ἦτις πρᾶνασα τὴν θύελλαν, δὲν θὰ ἐφάνετο ἐν τούτοις ζήτη πρὸς αὐτήν. Ἦτο ὡς σελήνη ἐν νυκτὶ τρικυμιώδει. Τὰ πλανώμενα νέφη, οὐδὼς παρασύρουν αὐτήν· καθαρὰ καὶ ἀτάραχος προβαίνει ἐν ἡσυχίᾳ ὑπεράνω αὐτῶν. Ἐμὲ ὅμως, ἀλλοίμονον, τὸ πᾶν μὲ θρορυβεῖ καὶ μὲ παρασύρει. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ πάτερ Σουήλ ἤκουε σοβαρῶς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρενέ. Ἐφῆρεν ἐν τῷ βῆθει καρδίαν συμπάχουσαν· ἀλλ' ἐξωτερικῶς ἐδείκνυε χαρακτῆρα ἀκαμπτον. Ἡ εὐκισθησία τοῦ Σαχήμ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθῃ τῆς σιωπῆς. «Οὐδέν, λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς Ἀμαλίας, οὐδὲν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, ἀξίζει τὸν οἶκτον, ὃν σοὶ δεικνύουσιν. Βλέπω νέον μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη χιμαίρων, εἰς τὸν ὁποῖον πάντα ἀπαρέσκουσι καὶ ὅστις ἀπῆλλαξεν ἐαυτὸν τῶν κοινωνικῶν υποχρεώσεων, ἵνα παραδοθῇ εἰς ἀνωφελεῖς ὄνειροπολήσεις.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιάδης

Ἐρ Ἰωαννίνοισ

ΔΕΗΣΙ

Στὸ μικρὸ τὸ ῥημοκικλήσι,
Ποῦ πηγαίνουμε μαζί,
Πρὶν τὰχνὸ ἀστὲρὸ σβύση,
Πρὶν ροδίση ἢ αὐγή,

Μπρὸς ἔς τὴν Παναγιά, θυμίσου,
Π' ὄρκο μοῦκαμες φριχτό,
Πῶς ἂν μ' ἀρνηθῇ ἢ ψυχὴ σου
Ἀπαρνιέται τὸ Χριστό!

Εἰς τὸ ἴδιο ῥημοκικλήσι
Πάγω τώρα μοναχί,
Σταματῶ ἔς τὴν κρούα βροσί
Ποῦ στεκόμαστε μαζί.

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα
Ἀναβαίνω ἔς τὸ βουνὸ
Καὶ ἀπ' τὴ γλυκεῖα Πορθένα
Τὴν παρηγοριὰ ζητῶ.

Καίω λάδι καὶ λιβάδι,
Καὶ ζητῶ γονατιστή,
Γιὰ τὸν πόνο μου βοτάνη,
Καὶ γιὰ σένα κάτι τι.

Ναί! συγχώρησι γιὰ σένα,
Π' ὄρκο ἔκαμες φριχτό,
Πῶς ἂν ἀρνηθῆς ἐμένα,
Ἀπαρνιέσαι τὸ Χριστό!

Σάμος

Ἐλένη Σβορόννου

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
Ἀγωγή τῶν τέκνων

Μεταξὺ τῶν πολυεῖδων καθηκόντων τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ μητρὸς τὴν πρωτίστην ἀνταγρῆτικὴν θέσιν κατέχει ἡ ἀγωγή τῶν τέκνων. Αὕτη εἶναι ἡ δημιουργοῦσα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος καὶ ἐκ ταύτης ἡ τύχη ὁλοκλήρων γενεῶν ἐξαρτᾶται. Εἰς οἰκονομικῶν βαθεῖαν ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεω; καὶ ἀν φθάσῃ τις, διατήρεῖ ἀνεξλείπτα πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ πρῶτα τῆς ἠθικῆς διδάγματα καὶ πᾶν ἐν γένει ὅ,τι παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐδιδάχθη· διὰ τοῦτο ἢ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ὡς μητρὸς εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπερέτερα καὶ ἰσχυρότερα πάσης ἄλλης.

Ἀλλ' ἵνα ἡ ἀγωγή ἀποβαίῃ τελεσφόρος καὶ ἀληθῶς δημιουργὸς ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ἴηται μεθοδική, νὰ στηρίζηται δηλ. ἐπὶ παιδαγωγικῶν βάσεων καὶ νὰ ἐφαρμόζηται συμφώνως πρὸς τὴν ψυχολογικὴν τοῦ ἀνατρεφόμενου ἐξέλιξιν. Διὰ τοῦτο ἀνάγκη ἡ παιδαγωγικὴ νὰ κατέχῃ σπουδαιότατην θέσιν ἐν ταῖς σπουδαῖς τῶν νεανίδων.

Δύο, ὡς γνωστὸν, εἶναι τὰ κέντρα, ἐν ταῖς ὁποῖαις πα-

ρέχεται ἡ ἀγωγή· ὁ οἶκος καὶ ἡ σχολή. Ὑπὸ δύο λιπὸν ἐπέψεις πρέπει νὰ δεδασκῆται ἡ παιδαγωγικὴ εἰς τὰς νεανίας: ὡς οἰκιακὴ καὶ ὡς σχολικὴ· καὶ αὕτη μὲν ἀφορᾷ κυρίως τὰς διδασκαλίαις, ἡ πρώτη ὅμως εἶναι τὸ κατ' ἐσχῆν ἀναπόφευκτον μᾶθημα διὰ πᾶσαν κόρην, ὡς μέλλουσαν μητέρα, οὐδείς δὲ ὁ μὴ ἀνομολογῶν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ οἴκου εἶναι ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερα τῆς τοῦ σχολείου.

Δὲν θὰ ἴτο ἐπομένως ἀσκοπον ἡ ἀσκολώμεθα ἐνίοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Βοσπορίδος» εἰς τὴν οἰκιακὴν παιδαγωγικὴν, ἅτε στενῶς συνδεδεμένην πρὸς τὰ οἰκιακὰ τῶν μητέρων καθήκοντα καὶ νὰ παρακολυθῶμεν μετ' αὐτῶν τὴν ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν ἐξέλιξιν καὶ τὰς νεωτέρας πρῶτους τῆς παιδαγωγικῆς.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ παιδαγωγικὴ ἀνήχθη εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης, διάφοροι μέχρι σήμερον ἐξελέχθησαν μέθοδοι καὶ ποικίλα συστήματα αὐτῆς, καίτοι πάντα τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκουσι σκοπὸν, τ. ἔ. τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὰς τρεῖς αὐτῆς φάσεις τὴν σωματικὴν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν. Οἱ μόνον δὲ κατ' ἐποχάς, ἀλλὰ καὶ κατ' ἔθνη ποικίλλουσι τὰ συστήματα καὶ αἱ μέθοδοι αὐταί· οὕτω ἄλλ' σύστημα ἀκολουθοῦσιν ἐν τῇ ἀγωγῇ οἱ Γάλλοι, ἄλλο οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ἄλλο οἱ Γερμανοί.

Ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν συστημάτων τούτων τείνει σήμερον νὰ ἐπικρατήσῃ, ὑπερόχον μεταξὺ τῶν ἄλλων κρινόμενον, τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς καὶ Ἀμερικανοῖς, ἅτε συντελοῦν τὰ μέγιστα πρὸς ἀνίπτυξιν τῆς ἀτομικότητος καὶ πρὸς ἐπέτευσιν τῆς τόσῳ ἀπαραίτητου διὰ τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν πρακτικῆς μορφώσεως.

Καὶ ἀληθῶς ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς συγγένου ἱστορίας τῶν διαφόρων λαῶν ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι ὑπὸ πᾶσαν ἐποπὴν ὑπερόχον μεταξὺ τῶν ἄλλων κατέχουσι θέσιν σήμερον οἱ Ἀγγλοσζωνικοὶ λαοὶ καὶ οἱ ἀμέσως ἐκ τούτων καταγόμενοι Ἀμερικανοί. Ὁ διίστημος γάλλος κοινωνιολόγος Edmond Demolins δι' ἀκαταμυχήτων επιχειρημάτων ἐν πολυτελείῳ τόμῳ ἀποδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν ταύτην, ἐξετάζων δὲ ἰδιαίτερον τὴν ὁρᾶσιν καὶ τὰς πρῶτους τῶν λαῶν τούτων, καταλήγει εἰς τὸ ὀρθότατον συμπέρασμα ὅτι κατὰ μέγιστον λόγον εἰς τὴν ἀγωγήν ἐν τε τῇ σχολῇ καὶ κατ' οἶκον, τὴν ἐπὶ νέων δλας παιδαγωγικῶν βάσεων ἐρειδομένην, ὁρεῖται ἡ καταπληκτικὴ αὕτη πρόδος.

Τὰς βάσεις καὶ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς ἀγωγῆς ταύτης δύναμεθα νὰ συνοψίσωμεν ἐν ταῖς ἐπομένους:

α'. Ἀνάπτυξις τῆς βουλῆσεως. Ἡ σπουδαιότης τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀλεσώτερον ἐπὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεω; ἐπιδρᾶσιν εἶναι βεβαίως ἡ βούλησις. Ἐπ' ἐμῶς ταύτην ὁρεῖται ἐγκαίρως νὰ ρυθμίζῃ ὁ παιδαγωγός, δίδων εἰς αὐτὴν τὴν ἐέσυσαν τροπὴν. Ἀλλὰ πράτων τούτου, μετὰ τόσῳ μεθ' ἡμᾶς ἐπιφυλάξεω; ὁρεῖται νὰ ἐνεργῇ — καὶ ἐνταῦθα ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ σπουδαιότερα διαφορά τῆς ἀγγλικῆς ἀγωγῆς — ὥστε οὐδῶς νὰ φάνηται προσπάθων νὰ ἐπίδρασῃ δεσποτικῶς ἐπὶ τῆς βουλῆσεως τοῦ ἀνατρεφόμενου, οὔτε νὰ περιορίσῃ καὶ καταπέτῃ ταύτην, ἀλλ' ἐκθέτων μόνον σαφῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰ ἀποτελέσματά.

της τσαούτης ή τσαούτης, αποφάσεώς του, να καθιστά αυτόν τούτον υπεύθυνον δια την έκδοσιν.

Εννοείται ότι ο παίς μη έχων έτι αρτίως μεμορφωμένην την κρίσιν, δυνατόν, αφιέμενος; ελεύθερος να υποπέσει εις πλεῖστα λάθη· αλλά δια τού τρόπου τούτου αποκτά πολύτιμον πείραν δια τὸ μελλον· μόνον δὲ όταν τὰ λάθη ταῦτα εἶναι φύσει τσαούτης, ὥστε να επιδράσωσιν ἐπιβλαβῶς ἐφ' ὅλου τοῦ βίου του, πρέπει ἀναγκάως να ἐπέχρηται ἡ ἀποτρεπτικὴ ἐπέμβασις τοῦ παιδαγωγούτου, ἀλλὰ καὶ πάλιν οὕτως ὥστε οὐδόλως να προσβάλληται ἡ ἀτιμικὴ τοῦ παιδός, ὡς ἀνθρώπου, ελευθερίαν. Ἄλλως τε όταν ὁ παίς· γινώσκῃ οὗτος μόνος εἶναι ὑπεύθυνος δια τὰς πράξεις του καὶ οὗτις δὲν δύναται να ἐπιροήσῃ τὴν εὐθυνην εἰς ἄλλους, θὰ καίσατῃ λίαν προσεκτικὸς καὶ περισσευμένους εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ἀγωγήν αἱ γονεῖς συμπεριφέρονται πρὸς τὰ τέκνα των οὐχ ὡς πρὸς παιδία ἀλλ' ὡς πρὸς ἀνθρώπους ἐνήλικας, ἔχοντας ἡδὴ ἐσχηματισμένην αὐτοβουλίαν καὶ ἀτομικότητα. Οὕτω τὴν ἐπὶ τῶν τέκνων των ἐξουσίαν δὲν μεταχειρίζονται πάντοτε, ἀλλ' εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιπτώσεις, ἀποφύγοντες δὲ τὰς διαταγὰς καὶ ἐπιπλήξεις, ἀκούονται μόνον εἰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἡ στερήσις τῆς ἀτομικῆς τοῦ παιδὸς ἐλευθερίας εἶναι ἀντιπαιδαγωγικὴ· δὲν δύναται ὁ παιδαγωγὸς να ψυχολογήσῃ ἐπαρκῶς τὸν ἀνατρεφόμενον, ἐὰν δὲν γνωρίσῃ τὰς κλίσεις του· πρὸς τούτῳ ὅμως ἀνάγκη να παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν δεύσαν ελευθερίαν. Ἰδὸν τί λέγει περὶ τούτου ὁ γερμανὸς παιδαγωγὸς Karl Oppel, ὅστις παρέχει εἰς τοὺς γονεῖς πολυτίμους πρακτικὰς ὁδηγίας περὶ ἀγωγῆς:

Τὸ στεροσκοπίον. Δὲν ἐνδιαφέρει μὲν εἰς τοὺς πολ- λούς, τὸ ἀναγράφωμεν ἐν τούτοις ὡς εφεύρεσιν πολλὰ ὑπεσχημασμένην. Ὅπως ὑπάρχουν ἀντικείμενα ἐλάχιστα τὸν ὄγκον, τὰ ὅποια μόνον δια τοῦ μικροσκοπίου δύναμεθα να διακρίνωμεν, οὕτως ὑπάρχουσιν ἐπίσης κινήσεις τινὲς τὸσον ταχέως, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς ἀδυνατεῖ ὄχι μόνον νὰ τὰς παρακολουθήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς διακρίνῃ. Τὸ στεροσκοπίον λοιπὸν εἶνε τὸ ἐργαλεῖον, ὅπερ μεγεθύνει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν κίνησιν, ὅπως· τὸ μικροσκοπίον τὰ μικρὰ ἀντικείμενα. Δύναται τις δηλαδὴ να διακρίνῃ μίαν πρὸς μίαν τὰς κινήσεις τῆς βελόντης ξαπτομηχανῆς τινος, ἢ τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ βολταϊκοῦ τόξου ἡλεκτρικοῦ τινος λαμπτήρος.

Ἡ ἀναβασιμὰ τῶν νομισμάτων. Οἱ βακτριδολογοὶ ἤρρισαν να βασανίζωνται ἀπὸ τινος πρὸς ἐξέμεσιν μέσου ἀποσπόμενης τοῦ ἐκ τῶν μεμολυμένων νομισμάτων κινήσου. Τῶνόντι τὸ νόμισμα εἶνε τὸ ῥυπαρώτερον τῶν ἐν

·Θέλεις να γνωρίσῃς τὰ τέκνα σου, τοῦθ' ὅπερ ἀναπόφευκτον δὲ τὴν ἀνατροφὴν των; δὲ αὐτοὶ ἱκανὴν ελευθερίαν. Μὴ δώσης μηδένα νόμον, μηδὲμίαν ἀπαγόρευσιν, ἀν μὴ ἦναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον· μὴ περιορίζε αὐτὰ, ἀν μὴ ἀναγκασθῆς πρὸς τούτο· ἄφες αὐτὰ να διελευθίσωσι, να πράττωσι κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν, καὶ τότε θὰ ἴδῃς ὅποια εἶναι, τότε θὰ γνωρίσῃς ποῦ πρέπει να βοηθήσῃς, ποῦ να βελτιώσῃς, ποῦ να ἐμποδίσῃς, ποῦ να διδάξῃς. Ἄν τὸ παιδίον δια πάντα τὰ πράγματα ἔχη ὀρισμένον πρόγραμμα, ἀν μὴδαὼς ἐπιτρέπηται αὐτῷ να ἐνεργῇ κατὰ βούλησιν, δύναται βεβαίως να καταστή τυχικὸς τις ἀνθρώπος, οἰκοδόσκουνα διερχομένη τὴς ἡμέρας τῆς ἐν τῷ τροχῷ τοῦ συνήθους καθ' ἡμέραν βίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σύζυγος, ἢ τις να προπαρασκευάζῃ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐδαιμονίαν εἰς τὸν σύζυγον τῆς, οὐχὶ καὶ μήτηρ, ἢ τις ἀνυποῖ τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰ ὕψιστα καὶ εὐγενέστατα ἰδιώτη ἀνθρώπων; καὶ ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος δι' ὅλου τοῦ βίου του, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σύζυγος, πρὸς ὃν ἡ γυνὴ μετὰ σεβασμοῦ ν' ἀνεύξῃ, οὐχὶ καὶ πατήρ, ὅστις να ἦναι ἰσοδύναμος πρὸς τὸν τέκνα του. Ἐπομένως ἡ γυνὴ τῆς τῶν παιδίων φύσεως εἶναι τὸ μονον μέσον πρὸς τὸν σκοπόν. Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον πολὺ σπουδαιότερον λόγον ἀνάγκη να παρέχῃ τις ἐλευθερίαν εἰς τοὺς παῖδας, τὸν ἐξῆς· μόνον ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἀναπτύσσεται ἡθικὸς χαρακτήρ.

Οὕτω ὁ διάστημα οὗτος παιδαγωγὸς καὶ πρὸς σχηματισμὸν χαρακτήρος ἀπαρατίτητον θεωρεῖ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ ἀνατροφῇ.

(Ἐπίτοι συνέγεια) Ἄγγλαϊα Πρεβεζιώτου

χρῆσαι ἀντικειμένων, ὡς κυκλοφοροῦν ελευθερίως καὶ ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Αἱ συνέπειαι ἀρμιξὴ ἐπαφῆς μεμολυμένου νομισματος ἐπὶ εὐαισθητοῦ μέρους τοῦ σώματος δύναται ν' ἀπιδῶσιν ὀλέθρια. Ἐν Λονδίῳ ἐμποροὶ τινες ἐτοιμάζουσιν διάφορα ποσὰ εἰς μικρὰ δέματα ἐκ γάρτου καὶ τὰ παραδίδουσιν οὕτως· εἰς τοὺς πελάτας, διὰν πρόκειται περὶ ἀλλαγῆς. Τράπεζαί τινες πλύουσιν τὰ διάφορα νομίσματα ἐν θερμῷ σαπωνούχῳ ὕδατι.

οικία... ἡλιοτρόπιον! Ἐν τινι τῶν γραφικωτέρων τοποθεσιῶν τῆς Γαλλίας ὁ ἀρχιτέκτων Eugène Petit κατασκεύασεν οἰκίαν προωρισμένην να χρησιμεύσῃ ὡς φησιαστρεῖον κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Dr. Pellegrin. Ἡ οἰκία αὕτη εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ἐπιπέδῳ κινουμένῳ ὡς αἱ κοινὰ plateformes τῶν σιδηροδρόμων οὕτως, ὥστε να δέχεται διαρκῶς καὶ πανταχόθεν τὰς τῶν εὐεργητικὰς διὰ τοὺς φυματικὸς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος. Παράδοξον φαινόμενον χαρακτηρίζει τὸν ἀγγλικὸν καὶ τὸν ἀμερικανικὸν τύπον. Αἱ ἐφημερίδες ἤρρισαν καὶ τείνουσι να περιελευθίσωσι εἰς τὴν κατοχὴν ἐπιχειρηματιῶν τινων καὶ πολλοὶ οἱ κατέγοντες ἤδη ἀριθμὸν ἐφημερίδων ὑπὸ τὴν ἰδιοκτησίαν των. Οὕτως ὁ Hearst, πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Roosevelt εἶνε ἰδιοκτήτης δωδεκάδος τῶν ἐπιστημοτέρων φύλλων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ δύο κύριοι ὁ A. C. Harmsworth καὶ ὁ C. Arthur Pearson συνεκέντρωσαν περὶ ἑαυτοῦ τὰ κυριώτερα φύλλα. Ὁ πρῶτος κατέχει ὀκτὼ ἡμερησία, ἐν ὧς καὶ τὸ Daily Mail, τὸ Daily Mirror Evening News κτλ. ὁ δὲ Pearson εἶνε ἰδιοκτήτης τῆς Daily Express, τῆς Saint-James Gazette καὶ πολλῶν ἐπαρχιακῶν φύλλων. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε ὅτι ἐκτὸς τῶν ἰδιοκτησιῶν των οἱ κύριοι οὗτοι ἠγόρασαν ἀπὸ κοινοῦ μερικὰ φύλλα, ὅπως τὰ ἐκμεταλλευθῶσιν ἐταιρικῶς!

Ὁ Λανφάν. Ἡ ὑπὸ τὸν Λανφάν ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἐπερατώθη τῇ 9 τρέχοντος (ν. ἡμ.). Κατόπιν ἀλληπαλλήλων ἐκδρομῶν, ἀληθῶν ταξιδιῶν, ἐπὶ ἰνέα μῆνας, ὁ Λανφάν κατώρθωσε να ἀνακαλύψῃ πλωτὴν ὁδὸν μεταξὺ τοῦ Κόγγου καὶ τῆς λίμνης Τσαδ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τοῦ ἐξερευνητοῦ τούτου εἶνε ὅτι ἀντὶ 5 μηνῶν ταξιδίου, ἐδύμηκοντα ἡμέρον τοιοῦτο ἀπαιτεῖται μόνον ἡδὴ ὅπως φθῖσι τις εἰς τὴν λίμνην Τσαδ.

Ἡ θρησκεία ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῆς ἀνείθησκείας καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐλευθεροφροσύνης. Ἡ κυβερνησις οὐδεμίαν ζητεῖ σέβειν μετὰ τῆς θρησκείας καὶ σχεδὸν ἀδιαφορεῖ πρὸς αὐτήν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ τὰ ἄτομα. Ὁ ἀμερικανὸς εἶνε φύσει εὐσεβῆς· καὶ διὰ τούτο ἐπωφελεῖται, ὑπερβολικὰ μάλιστα, τὴν ἐπέκειαν, ἢ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ νόμου. Οὕτω εἰς πᾶν ἔγγραφον κυβερνητικὸν γίνεται μνεία τοῦ θνομάτος τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Ρούσβελτ ἐξέδωκεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς «The thanks giving», ἀγμένης τὴν 26 Νοεμβρίου, προκήρυσεν δι' ἧς παρέστρεπε τοὺς πλίτας να ἑορτάσωσι τὴν ἡμέραν ἐν ἀργίᾳ καὶ πρῶσευχῇ. Αἱ ἐκκλησίαι ἐν Ἀμερικῇ συντηροῦνται ὑπὸ τῶν πιστῶν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις δὲ ὑπάρχει ἐν χρεῖτε ὁ ὅρκος. Τῶσον δὲ φιλοθρησκῆς εἶνε αἱ ἀμερικανοί, ὥστε ἐδέησε να θεσπισθῇ νόμος ἀπαγρευων κληροδοτήματα ὑπερβαίνον τὸ ἦμισυ τῆς περιουσίας τοῦ ἀλλετῆρος εἰς θρησκευτικὸν ἔργον. Μικαυτὰ ἐκκλησίαι πνὲς τῆς Ἀμερικῆς κέκτηνται ἀμύθητον πλοῦτος, αἱ δὲ λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ λαμβάνουσιν ἐκεῖ μισθοῦ, οὗς θὰ ἐξήλεον πολλοὶ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐν Νέα Ἰόρκῃ οἱ ἱερεῖς ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ 50—75000 φράγκα τὸ ἔτ ς. Τὰ στασιῶνα ἐνοικιάζονται ἐν πλειστηριασμῷ, τὸ δὲ ἐνοικίον των ὑπερβαίνει τὰ πετακόσια φράγκα. Αἱ κυριακαὶ εἰσπράξεις μετρίας τινος ἐκκλησίας τῆς Νέας Ἰόρκῆς εἶνε 6—8000 φράγκα. Ἐν ἐνεῖ δὲ εἰ ἱερεῖς μεταχειρίζονται ἐπιδοξίως πᾶν μέσον πρὸς ἀργυρολογίαν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μωπασσάν. Τὴν ὀγδόην τοῦ παρελ-

θόντος Δεκεμβρίου ἀπέθνησκεν ἐν Νικαίᾳ ἡ μήτηρ τοῦ Guy de Maupassant, εἰς δὲ τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Revue ἡ κυρία Renée d' Ulmès, φίλη τῆς θανούσης, δίδει μερικὰς βιογραφικὰς σημειώσεις τῆς μητρὸς τοῦ ἀτυχῶς συγγραφέως καὶ τινὰς ἀφορώσας ἐκεῖνον. Ἡ Λώρα de Maupassant ὁπῆρξε φίλη τοῦ Γουσταύου Φλωμπέρ καὶ ἀνετράφη μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας καὶ λεπτότητος. Ὁ μετὰ τοῦ κ. de Maupassant συζυγικὸς βῆος τῆς ὑπῆρξεν ἀτυχῆς καὶ κατελήξεν εἰς διαζυγιον. Ὁ πατήρ τοῦ Μωπασσάν οὐδόλως δοκιμάσας ὅπως ἐμβαθύνῃ εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς σοφῆς μητρὸς, οἷα ἦτο ἡ Λώρα, παρέβλεπεν αὐτὴν καὶ διεήνευε τὸν καιρὸν τοῦ ἐρωτοτροπιῶν μετὰ προστόχων γυναικῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Guy μικρὸς ἐτι, ἀλλὰ κάτοχος τῆς προώρου ἐκείνης ἀναπτύξεως, ἦτις προσέδοε τὸ δλέθριον μέλλον, εἶχε παρατηρήσῃ τὴν ἀδυναμίαν ταύτην τοῦ πατρὸς του.

Ἡ κυρία d' Ulmès παραθέτει μίαν σκηνὴν, ἐξ ἧς καταφαίνεται πόσον τὸ τρομερὸν παιδὶ ἐγνώριζε να ἐκμεταλλεύεται μέχρι ταπεινώσεως διὰ τὸν ἀνάξιον σύζυγον τὰς ταπεινὰς ταύτας ἀδυναμίας.

Κυριακὴν τινὰ ὁ Guy εἶχε προσκληθῆ εἰς μίαν ἐορτήν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ του εἶνε ἠγαγκασμένη να παραμείνῃ πλησίον τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἀσθενεῖ. Ὁ πατήρ τότε προσφέρεται να ὀδηγήσῃ τὸν μικρὸν. Ἀλλ' ὁ μικρὸς κατεγογγήσεν μιρίζεται τὴν αἰτίαν τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης προθυμίας καὶ—κατὰ συνέπειαν—δὲν ἀφίνει νὰ του φύγῃ ἡ εὐκαιρία να διασκεδάσῃ ὀλίγον

—Ἐτοιμάσου λοιπόν, Γκυ! Βάλε τὰ σκαρπίνια σου. —Χμ! σκέπτεται ὁ μικρὸς, ὁ παπάκης βιάζεται. Καλὰ... —Ἐμπρὸς λοιπόν, παληρόπαῖδο! κάμε γρήγορα! —Μά, πατέρα, δὲν ἔμπορῶ να βάλω τὰ σκαρπίνια μου. Βλέ μού τα σύ.

Ὁ πατήρ δοκιμάζει τότε να τὸν φοβέρισῃ, ἀπειλῶν ὅτι δὲν ἂν τον ὀδήγῃ εἰς τὴν ἐορτήν· ἀλλὰ τὸ φοβερὸ παιδὶ στρέφεται καὶ τῷ λέγει ὀρθὰ κρῖτα:

—Ξεύρεις, μπαμπᾶ, βλέπω ὅτι ἐπιθυμοῖς να πῆς εἰς αὐτὴν τὴν ἐορτήν. Ἐγὼ ἀφ' ἐτέρου ἐνοῶ να μου βάλῃς τὰ παπούσια. Μιὰ λοιπὸν· ποῦ θὰ ἐνδώτῃς, κάμε το μίαν ὄραν ἀρ/ήτερη!

Ὁ πατήρ διστάζει... Ἐπὶ τέλους ὅμως γελᾷ καὶ ὑπακούει. Ὁ δὲ κατεργαζόμενος φεύγει κατευχαριστημένος. Κακὴ ἀνατροφή! Ὅα εἶπο ν τῶς μερικοὶ πατέρες. Ἐγὼ ὅμως ξεύρω μίαν παρομιάν. Σὲ τέτοιον Χριστό... καὶ τὰ λιπα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΡΑΜ ΘΙΑΣΟΣ ΦΙΛΙΑΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Ζαζά-Τὸ Διαζύγιον Ἡ ἔσθρις τῆς σκηνῆς κολλιτέμνη κ. Φιλία Ἀργυροπούλου, ἐγκαινίασα τὴν θερινὴν τῶν παραστάσεων αὐτῆς περιόδου ἐν τῷ θερινῷ θεάτρῳ Ὑμονίας, ἤρξατο λαμπρὰν ἐ-

πιτυχίαν διὰ τῆς Ζαζζῆ, τοῦ ὠραίου καὶ πολυπλόκου τούτου ἔργου τῶν κ. κ. Berton καὶ Simon. Ὁ μολογομενός ἡ κ. Φιλία Ἀργυροπούλου εἶναι μία τῶν ὀλιγίστων ἐν τῷ Ἑλλ. θεάτρῳ ἐρημευτηρίων τοῦ νεωτέρου δράματος, κατέχουσα εἰς βαθμὴν ἐπιζήλον ἅπαντα τὰ προσόντα τὰ δυνάμενα οὐ μόνον νὰ τέρψωσι τὸν ἀκρατὴν καὶ νὰ ἐμβαπτίσωσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς ἀληθῆ καὶ γνήσιαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ παραπλανήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν γρηγορικὴν αὐταπάτην, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ κύριον τοῦ θεάτρου θέλημα καὶ ἣτις τῷ δίδει τὴν ἐντύπωσιν οὐχὶ πλεον ἠθροικῶν παιζούτης ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ γυναικῶν δράσης καὶ παθαινομένης ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ, ἐνεργουμένης ἡρώως καὶ ἀπεριπάστως ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἢ μεταπιπτούσης ἐν τῇ ἀμετατρέπτῳ ροπῇ τῆς βιωτικῆς εἰμαρμένης ἀπὸ πάθους εἰς πάθος ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας εἰς τὴν δόλυν, ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ εἰς τὴν χαρὰν. Ἐν τῇ Ζαζζῆ ἡ κ. Φ. Ἀργυροπούλου δίδει ὄλον τὸ μέτρον τῆς γοήτῆς τέχνης τῆς. Ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ λεπτόταται καὶ πολυπληθεῖς ψυχολογικαὶ μεταπτώσεις τῆς ἡρώως τοῦ ἔργου ἀποδίδονται μετὰ θαυμασίας λεπτότητος καὶ φυσικότητος.

Ἐν τῷ διαζυγίῳ ἐπίσης ἔρχεται ἡ κ. Ἀργυροπούλου χρωματίζει τὰ πάντα μετὰ τῆς ἀβροτέρας καλαισθησίας καὶ δροσερότητος. Ὁ ἀμετάπτωτος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἔργου καλλιτεχνικός τῆς οἶστος, τὴν καθιστᾷ εἰς πᾶσαν σκηνήν, εἰς πᾶν τῆς κίνημα, εἰς πᾶσιν τῆς λέξιν ὄντως ἀμίμητον.

Καὶ οἱ λοιποὶ ὄμοιοι συναδέλφοι αὐτῆς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐξετέλεσαν τὰ οἰκεῖα μέρη. Ἐν τῷ διαζυγίῳ διεκρέθησαν οἱ κ. κ. Ἀγγελάκης, Κ. Χέλμης, Δ. Φιλίππου καὶ Γ. Παυλάτος. Καὶ οἱ λοιποὶ δὲν ὑπελείφθησαν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ ΟΜΙΛΟΣ ΤῶΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὴν παρελήθυσαν ἑβδομάδα ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ὀμίλου τῶν Φιλομούσων ἡ τρίτη αὐτοῦ μουσικὴ ἐσπερὶς, συγκεντρώσασα, ὡς πάντοτε, ἐν μὲν τῷ προγράμ-

ματι αὐτῆς ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ θεσπισαί τε γνη, ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ τῆς ὅ,τι ἐκλεκτὸν περιέχει ἢ κινω- νία τῆς μεγάλου πόλεως ταύτης. Ἐκ τῆς συρροῆς ταύτης τοῦ ἐκλεκτοῦ πλῆθους εἰς τὴν ὠραίαν αὐτοῦ συναυλίαν, ἅπασι ἐπι κατεφάνη ἡ συμπάθεια καὶ ἐκτίμησις, ἣς γενικῶς ἀπολαύει τὸ εὐαγές, τοῦτο σωματεῖον τὸ εὐγενὲς καὶ γενναίως καλλιτεργεῖ τὴν εἰς τὰς μούσας ἐπίδοσιν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου αὐτοῦ καταφαίνεται, καὶ ἐπιμένονος κεκλημέ- νων ὅπως πληροῦσθαι ὑψηλὴν ἀποστολὴν ἀνὰ τὴν αὐτὴν ὁμογενῆ κοινωνίαν.

Συναυλία ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τοῦ Πέραν

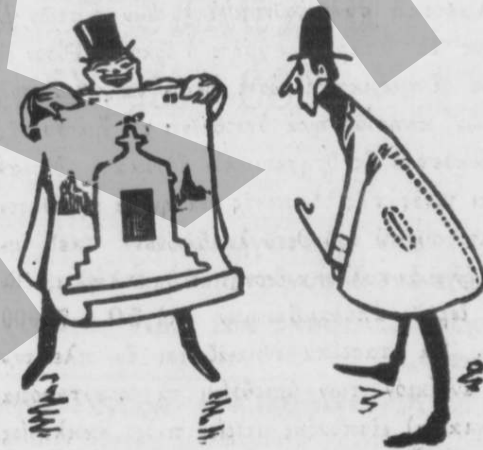
Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱταλικῆς Ἑταιρίας ἐδόθη τῇ 18ῃ Ἀπριλίου ὠραία συναυλία, ἣς τὸ προῖον διετέθη ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τῆς πολυπλοῦς τοῦ Πέραν κινότητος. Καὶ μό- νος ὁ ἕρως τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης ἡμερίδος σκοπός, ὃς ἔδει νὰ προσελκύσῃ αὐτῇ τὰς γενικὰς συμπάθειας. Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον συνεκέντρωσε ταύτας τὸ ποικίλον καὶ ὠραῖον τῆς συναυλίας πρόγραμμα, ἀποτελούμενον ἐξ ἐκλεκτοτάτων μουσικῶν τεμαχίων ὡς ἄριστα ἐκτελεσθέντων ὑπὸ ἰκανο- τάτων ὁμογενῶν ἐρασιτεχνῶν. Τὴν συναυλίαν ἐπηκολού- θησε τερπνοτάτη κωμωδία, ὡς ἄριστα ἐπίσης ὑπὸ ἐρασι- τεχνῶν ἐκτελεσθεῖσα, μετ' ἣν τὸ ἀκρατήριον ἀπῆλθεν ἐμπλεῖον εὐχαισιτήτων ἀπλέτου. Συγχαιρούμεν ἐκ καρδίας τοὺς ὀργανώσαντας τὴν συναυλίαν ταύτην.

**ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤῶΝ
ΑΘ. ΜΟΥΤΣΟΥ**

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτυχίας ἐξακολούθει τὰς παραστά- σεις τοῦ ἐν τῷ Πέραν καὶ τοῖς προαστείοις ὁ θίασος τῶν νευροσπαστῶν τοῦ κ. Ἀθ. Μούτσου, ἐν τῷ ὁποίῳ μετ' ἀρσενῶν πάντοτε οἶστρον διακρίπει ὁ ἀνεξάντλητος Φασουλῆς. Τὸ πλῆθος συρρέει εἰς ἐκάστην παράστασιν καὶ ἀπέργεται πλήρες ἰλαρότητα, ἀπ' οὗ γέλασθαι ἐξ ὀλης καρδίας μετὰ ὠραία καὶ οἶοναί ἐμψυχα νευρόσπαστα τῆς εὐφυοῦς ἐφευρέ- σεως τοῦ κ. Μούτσου. Σπεύσωμεν λοιπὸν ὅλοι νὰ ὑποστηρί- ζωμεν τὴν ὁμογενῆ θιασάρχην.

Γιάννη! δὲν μὲν λὰς τί κρατεῖς ἐστὸ χέρι τ.
— Ἐνὰ δῶρο γιὰ τὴν πεθερά μου . . . εἶναι
τὸν μᾶ της σήμερον . . .
— Γιὰ τὴν πεθερά σου ; ; ; δῶρο ; ; ἀστετεύσαι ; ;

— Μὰ ὅχι, δὲν ἀστετεύομαι,
— χύτταξ= τί δῶρο τίς 'πά, ω ! ! !

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ.
Κουρσοῦ-Ἰάν ἀριθ. 3

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καπού — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

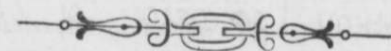
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦναι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδεῖκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ
παντός εἶδους, πλᾶκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κλπ.

**ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ**

Ὀρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

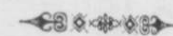
Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης σηναγωνισμῶν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἄπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.